

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTEA, ADRIAN EUGEN

El și Ea : poveștile soților Ceaușescu și ale politicienilor comuniști istorisite de fostul șef al Direcției a V-a, Securitate și Gardă Prezidențială / col.(r) Cristea Adrian Eugen. - București : Evenimentul și Capital, 2024
ISBN 978-630-6572-20-5

929

94

Col. (r) Cristea Adrian Eugen

EL ȘI EA

Poveștile soților Ceaușescu și ale
politicienilor comuniști istorisite de
fostul șef al Direcției a V-a, Securitate
și Gardă Prezidențială

Tehnoredactor: Robert Grigore
Fotografie copertă: Agerpres

Cuprins

Câteva concluzii ale autorului înainte de citirea cărții	7
Capitolul 1. Zonele de influență și acțiunile de rusificare a populației din România	9
Întâlnirea dintre Stalin și Winster Curchill (august 1942) la Moscova	15
Conferința de la Teheran (1943)	23
Conferința de la Yalta (1945)	26
Conferința de la Potsdam (1945)	37
Întâlnirea dintre Winster Curchill și Iosif Stalin la Moscova (1945)	39
Capitolul 2. Înțelegerile conducătorilor celor trei mari puteri stabilite în timpul conferințelor între 1941 – 1945 și zonele de influență	49
Capitolul 3. Relațiile unui președinte de țară aflat aflat în sistemul politic comunist	117
La sfârșit de carte	192

Capitolul 1

Zonele de influență și acțiunile de rusificare a populației din România.

În următoarele săptămâni după declanșarea războiului împotriva URSS la 22 iunie 1941 încep să apară concluzii privitoare la viitorul acestei țări. Armatele germane și aliații acestora nu întâmpinau riposte din partea militarilor sovietici care erau luați prizonieri în grupuri mari și de sute de mii prin încercuiri.

Speranțele țărilor puternice ale lumii că Stalin și Armata Roșie urmau să opună rezistență și să aibă controlul în acest război care să ducă la slăbirea statului german scădeau foarte repede. Se prevedea chiar un dezastru pentru sovietici terminat printr-o capitulare. Iosif Stalin era apreciat ca un conducător nepregătit înconjurat de politicieni și ofițeri care avuseseră în atenție numai propaganda comunistă. Tot conducătorii statelor occidentale se întrebau în ce măsură securitatea externă sovietică a informat despre pregătirile de război ale Germaniei împotriva URSS și dacă Stalin știa despre acest aspect? În același timp securitățile externe ale statelor occidentale informau propriile conduceri că securitatea sovietică în alte țări acționa pentru atragerea la comunism a unui număr cât mai mare de ziaristi din conducerea unor ziare ca și din cultură și chiar politicieni.

În vara 1942, după un an de la începerea războiului trupele germane și ale aliaților lor, mai ales cele române, ajung pe malul drept al fluviului Volga în dreptul orașului Donețk în apropiere de Moscova căruia, după trecerea a trei ani i se

va da numele de Stalingrad.

Înainte de declanșarea războiului ofițerii statului major general al armatelor germane luaseră în calcul greutatea determinate de iarna rusească și că în celelalte anotimpuri drumuri din întreaga URSS erau o piedică în desfășurarea războiului. Ca urmare aprovizionarea cu alimente și tehnică de luptă devenea o problemă grea și importantă. Ceea ce s-a și întâmplat în toată perioada 1941 – 1944.

Orașul Donețk se întindea și pe malul stâng al Volgăi. Aici forțele sovietice au adus un număr mare de soldați doțati, mai ales, cu armament greu. Această localitate trebuia să devină prin luptele ce urmau punctul de referință al războiului de unde să plece alte atitudini ale multor state europene și din lume în sprijinul URSS.

Conducătorii armatei germane vor constata în următoarele zile ce urmau că șansa lor de a trece peste aceste obstacole devenea și mai grea. Bătălia de la Donețk începută la 23.08.1942 a durat până la 02.02.1943, în total 4 luni și 10 zile.

Moralul trupelor germane ca și a celor aliante lor scădea cu fiecare zi. Iarna 1942-1943 a fost grea iar aprovizionarea cu alimente, îmbrăcăminte și echipament tehnic militar se făcea foarte greu. S-au creat mari nemulțumiri în rândul componentelor aliaților Axei față de armata germană. Militarii germani primeau mâncare consistentă în timp ce ceilalți deabia mai rezistau. Militarii din unitățile române au început să se întrebe și mai mult ce rost avea prezența lor într-un război în care, zilnic, mureau sau erau răniți grav sute de soldați și ofițeri pentru rezolvarea intereselor urmărite de statul german?!

Numărul imens de militari ruși aflați în această bătălie de la Donețk și greutatea iernii aspre au creat condiții pentru realizarea încercuirii întregii zone în care se aflau majoritatea trupelor germane și române rămase astfel fără posibilități de aprovizionare. În interiorul încercuirii create

de sovietici se aflau o armată germană și trei armate ale aliaților lor.

Politicienii germani și conducerea armatei germane aflați la Berlin și-au dat seama că pierderea bătăliei de la Donețk va scădea brusc prestigiul Germaniei și, ca urmare, soarta războiului se va schimba în favoarea URSS și a viitorilor ei aliați.

În zona încercuită continua să moară zilnic multe sute de soldați germani și mai ales români. Aici, pe un front lung de 270 km Armata română a pierdut 150 mii de militari. A fost cea mai mare pierdere a României din întreaga ei istorie militară.

Mare parte din militarii germani și români aflați în zona Donețk putea să fie salvată prin retragere înainte de realizarea încercuirii. Adolf Hitler și toți ceilalți din jurul lui au refuzat o astfel de retragere. Își dădeau seama că urma un dezastru politic. Au ținut la existența prestigiului german și nimic altceva nu mai era important. La rândul său Ion Antonescu, ca militar, prevedea ce urma să se întâmple dar nu putea face nimic căci atașamentul lui față de Hitler era prea mare. Când, mai târziu, a devenit prizonier al noului regim politic a repetat de câteva ori că nu a dorit să-și încalce cuvântul de militar privind alianța ce o realizase cu Hitler. Consecința atitudinii lui a dus la pierderea vieții a sute de mii de militari români și a nenorocit tot atât de multe familii aflate în țară.

După câștigarea bătăliei de la Donețk de sovietici toată armata germană de pe frontul din URSS începe să se retragă în dezordine. Numărul imens de militari sovietici devenise copleșitor pentru germani și aliații săi. Starea de spirit sovietică, caracteristică învingătorului se instalase și ofensiva lor nu mai avea pauze. De acum toți doreau să ajungă la Berlin.

În același timp cu apropierea trupelor germane de Donețk se activa războiul din Africa de Nord între trupele bri-

tanice și cele germane și italiene. Există un alt specific în acest teatru de operațiuni. Peste tot căldură, nisip, praf și puține localități. Supremația în luptă era deținută de tancuri și transportoare blindate. Și aici are loc o bătălie considerată ca principală în acest război. S-a desfășurat la El – Alamein, oraș aflat în deșertul Africii de Nord și a cuprins două etape:

-prima, a început pe 01.06.1942 și a durat zece zile. S-a terminat cu victoria trupelor engleze și eliberarea orașului El – Alamein;

-a doua, declanșată la 23.10.1942, a durat zece zile. Englezii doreau eliberarea Egiptului și controlul total al Canalului de Suez. În această bătălie nemții dispuneau de multe unități de tancuri care făceau parte din „Armata Panțere Africa” aflată sub controlul generalului Romel. Erau prezente și unități de infanterie. În aceste bătălii germanii au pierdut 75.000 militari. Ca urmare trupele germane și italiene s-au retras în Europa. Africa era eliberată și trupele engleze puteau să fie folosite în Europa.

Războiul din Africa a durat trei ani. Pentru înțelegerea și mai bine a acestui război mai sunt necesare câteva date suplimentare. El – Alamein este, acum, un oraș cu o populație permanentă de 5000-5500 locuitori. Se află pe malul Mării Mediterane, în Nordul Egiptului, la o depărtare, spre vest, de 104 km de Alexandria și 328 km de Cairo. Orașul are un port devenit important pentru instalațiile ce le are de a pompa în nave petrolul din zona de Nord a Egiptului. Existența Canalului Suez ca și acest port El – Alamein erau punctele importante pentru menținerea imperiului britanic. Este și motivul pentru care în război se aflau sub drapelul Angliei, militari din 7 națiuni încadrate în Commonwealth.

Încercările Axei de a prelua controlul total în Egipt și țările din apropiere nu au avut succes cedând în fața rezistenței britanice.

Eșecul campaniei: din Rusia a început cu bătălia de la Donețk, a avut ca efect determinativ retragerea trupelor ger-

mane din Africa de Nord începută la 06.11.1942 urmând ca acestea să participe la susținerea propriei lor armate urmărindu-se oprirea ofensivei sovietice.

După terminarea războiului englezii au dorit ca bătăliile de la El – Alamein să fie consemnate de istorie ca deosebit de important în schimbarea soartei celui de al doilea război mondial în detrimentul Germaniei și Italiei. Părerile analiștilor militari și cei civili sunt multe și cu nuanțe diferite. Încă se discută. Influențele politice asupra acestor istorici sunt puternice.

Anglia și Egiptul au fost de acord ca țările participante la bătăliile de la El – Alamein să-și construiască câte un altar memorial, cimitir sau muzeu în amintirea militarilor lor chiar dacă aceștia s-au aflat în poziție de inamici cu alte state. Ca urmare Italia a construit un muzeu denumit și „Muzeul Bătăliei” în care, în afara numelor soldaților și ofițerilor morți se găsesc expuse arme folosite în acel război: tancuri, mașini blindate, avioane, documente și tot ce a mai existat. Germania a construit o mică cetate medievală cu un sanctuar în care se află numele a 4200 militari germani. Există și un cimitir britanic în care se odihnesc militarii care au luptat în cadrul Commonwealthului. Aici îi găsim pe cei din Australia, Africa de Sud, Noua Zeelandă și din alte țări.

Eliberată de acțiunile războinice populația din zona țărilor nord-africane a trecut la activitățile din port și comerțul stradal. Mai nou, și la turism. S-au deschis hoteluri și restaurante elegante pentru cazarea turiștilor pe malul Mării Mediterane cu tot ce le este necesar.

La scurt timp după victoria armatei sovietice la Donețk și înaintarea rapidă spre vest ca urmare a pierderilor germane și a aliaților lor pe întregul front, conducătorii Angliei, Winston Churchill și al SUA Franklin Delano Roosevelt la intervențiile militarilor și consilierilor lor, aveau în vedere problemele privitoare la viitorul țărilor ce erau sau urmau să fie ocupate de armata sovietică în drumul spre Berlin.

Constatau că era nevoie de o intervenție militară imediată a armatelor țărilor aliate contra Germaniei pentru ca să creeze o motivație puternică în stabilirea viitorului bazat pe măsuri clare de împărțirea zonelor de influență sau chiar de conducere directă a unor țări. Necesita să existe o inițiativă în acest sens care să determine o întâlnire a conducătorilor statelor american, englez și URSS. Se avea în vedere că de la sfârșitul bătăliei de la Donețk în 1942 Iosif Stalin dorea să se știe că el devenise o personalitate căruia să i se recunoască schimbarea cursului războiului și învingerea Germaniei dar și că tot el, urma să stabilească viitorul țărilor europene și chiar să atragă la politicile comuniste țări de prin alte continente.

Cei doi importanți conducători Franklin Delano Roosevelt și Winston Churchill bănuiau comportamentul și reacțiile lui Iosif Stalin în cadrul unei viitoare întâlniri care să clarifice statutul statelor europene și chiar al unora din Africa.

După analize repetate în care au fost implicați mulți specialiști s-a ajuns la concluzia ca, pe cale diplomatică, să s acționeze ca Winston Churchill și Iosif Stalin să aibă o întâlnire în care să se abordeze aspecte de mare actualitate și în special ajutoarele pentru război pe care Anglia și SUA să le acorde imediat Uniunii Sovietice. În felul acesta războiul împotriva Germaniei să fie terminat cât mai repede inclusiv implicarea Angliei și SUA cu forțe militare prin deschiderea unui al doilea front în partea de vest a Germaniei.

Ca urmare Iosif Stalin este de acord ca această întâlnire să aibă loc cât mai repede la Moscova în data de 12 august 1942.

Întâlnirea dintre Iosif Stalin și Winston Churchill la Moscova în vara anului 1942. (12-15 august)

Întâlnirea a fost dorită și stabilită pe căi diplomatice de către Winston Churchill care dorea să-i transmită lui Stalin că va urma să i se ofere un ajutor militar în războiul contra Germaniei. Sosirea la Moscova a avut loc pe 12 august 1942 la șase luni după bătălia de la Donețk când trupele rusești căpătaseră un moral ridicat și înaintau rapid și victorioase către vest pentru ca toți să ajungă la Berlin.

Mesajul pe care Churchill dorea să-l transmită avea și susținerea președintelui SUA Franklin Delano Roosevelt. În timpul acestei deplasări era însoțit de 20 consilieri specialiști.

După două zile de discuții între cei doi conducători de stat la care au mai participat și Molotov, ministrul de externe al URSS și Cadocan, subsecretar de stat la Ministerul de Externe al Regatului Unit, se constată că Stalin nu era impresionat de viitorul ajutor militar dar și de faptul că Anglia și SUA nu-l sprijiniseră până atunci, substanțial, și că acum partea engleză nu venise cu date sigure. Ca urmare întâlnirea urma să se finalizeze cu un fiasco neprevăzut. Interesant era ce urma să se petreacă în urma în urma victoriilor armatelor rusești. Delegația engleză se retrăsese în apartamentele ce le foloseau. La orele 18:00 Winston Churchill urma să plece spre aeroport. Veniseră fără să producă satisfacții pentru ajutoarele ce urmau să le fie oferite.

Înainte plecării diplomatul Cadocan cere permisiunea lui Churchill ca să încerce să mai realizeze o rundă de convorbiri care să aibă scopul de clarificare asupra intervenției Marii Britanii în războiul în desfășurare. Winston Churchill este de acord. Apoi și Iosif Stalin.

Reîntâlnirea a avut loc în acea seară începând cu orele 18:00 într-un salon pregătit cu o masă bogată știindu-se că celor doi șefi le plăceau băuturile tari. Peste mai mulți ani Cadocan va scrie cum au decurs discuțiile, masa și mai ales că după crearea unei bune dispoziții de vinul roșu produs în zona Caucazului dar și a whiskyului adus de la avionul lui Churchill cei doi șefi se mai și îmbrățișau rezultând că erau prieteni de când lumea. Masa a durat până la 3 dimineața.

Cei doi diplomați, prezenți și ei la masă, își notau înțelegerile ferme ce rezultau și, paralel cu servitul mesei, erau întocmite actele întâlnirii. Ce conțineau:

- s-a pus bazele unei alianțe între Anglia și URSS;
- ajutoarele militare din partea Angliei și SUA vor începe să sosească în cel mai scurt timp în URSS.

Iosif Stalin va constata că peste câteva săptămâni navele navele de transport britanice și ale SUA acostau în posturile rusești într-un ritm mulțumitor cu tehnică de luptă și provizii alimentare care să contribuie la grăbirea sfârșitului războiului.

În timpul conferinței s-au întocmit actele adiționale în care s-au consemnat înțelegerile strict secrete necunoscute nici în ziua de azi. Au cuprins, sigur, întrebări și modurile de rezolvare care erau favorabile ambelor țări. Cuprinsul actelor adiționale au determinat și ele îmbrățișări dese ale ambilor conducători de state URSS și Regatul Unit. De multe ori consemnările martorilor mai modifică realitățile observate.

De acum se cunoșteau atitudinile lui Iosif Stalin dar se impunea ca viitorul Europei și al lumii să fie discutat între cei trei conducători ai marilor puteri ale lumii.

După multe analize cu oamenii politici Franklin Delano Roosevelt hotărăște ca el să aibă inițiativa întâlnirii celor trei conducători ai SUA, Angliei și URSS cu scopul de a stabili strategia acțiunilor de învingere cât mai rapidă a Germaniei. Au acționat pe căile diplomatice și ceilalți care

și dăduseră acordul. Ca urmare, conform regulilor, fiecare conducător și-a format o comisie care să înceapă imediat activitatea pentru ca să se ajungă la înțelegeri cu celelalte comisii prezidențiale privind locul întâlnirii, data și problemele ce urmau să fie dezbătute, și, mai ales, conținutul rezolvării fiecărui aspect.

O asemenea comisie prezidențială se formează când au loc întâlniri importante și cuprinde 35-40 specialiști din care nu lipsesc militari, politicieni, sociologi și analiști. Parte dintre ei sunt ofițeri de informații sub diferite acope-riri sau colaboratori în legătura acestora. În afară că sunt profesioniști în stabilirea intereselor țării lor cunosc și modul în care președintele dorește să abordeze problemele ce le are în atenție. Toți trebuie să știe că secretul activității în care se găsesc face parte din întreaga lor existență.

Membrii celor trei comisii au început imediat să aibă discuții, să propună rezolvări ale problemelor și, atunci când ajungeau la un acord, cu celelalte comisii le supuneau atenției șefului statului lor pentru a le analiza și aproba. Ca urmare durata de activitate comună a unor comisii durează de la câteva săptămâni până la câțiva ani. Dacă mai există timp! În urma unui asemenea sistem de lucru, atunci când cei doi șefi de stat sau mai mulți se întâlnesc, problemele aflate în discuții sunt cunoscute și aprobate de ei. În timpul întâlnirii totul se cunoaște și se semnează. Nu sunt excluse și intervenții în redactare produse prin noi discuții care apar.

În vederea întâlnirii celor trei conducători importanți ai lumii, din acea perioadă au lucrat peste 120 specialiști.

De reținut este și faptul că până la întâlnire președintele Franklin Delano Roosevelt și-a susținut punctul de vedere personal ca Germania după capitulare, să fie împărțită în cinci state autonome respectiv Hanovra, Saxonia, Leipzig, Messen, Darmstadt. Acest punct de vedere n-a mai fost abordat întrucât președintele SUA a murit la 12.04.1943.

Întâlnirea a fost fixat în perioada 28.11.1943 -1.12 1943

sub numele de cod „EVRICA”, la Teheran, capitala Iranului. Nu s-au păstrat informații privitoare la motivele fixării acestui loc de întâlnire. Probabil că siguranța protecției celor trei importanți conducători a fost determinantă.

Înainte de a trece la problemele prevăzute în ordinea de zi a întâlnirii îi prezentăm pe cei trei participanți în calitatea lor de conducători de stat. În atenție există mai multe aspecte din care nu lipsesc starea de sănătate, vârsta, capacitatea de analiză militară și a altor state și mai ales interesele cunoscute și necunoscute pe care șefii acestora le urmăreau să le realizeze dar și cum erau văzuți și caracterizați de ziariști.

WINSTON CHURCHILL

Născut la 30.11.1874, căsătorit cu patru copii, o înălțime de 166 și cam gras. La întâlnirea de la Teheran avea 69 ani. Știm că intervențiile lui și a aliatului american, la Teheran, erau întârziate. Provenea dintr-o familie de nobili cunoscuți că făceau politică din tată în fiu de câteva sute de ani.

Dorința lui, ca și a familiei sale, era să devină ofițer. Se încadra astfel în tradițiile societății celor avuți. După absolvirea liceului în 1893 când avea 19 ani s-a prezentat la examenul de admitere la Colegiul Militar Regal din Sandhurst. N-a reușit. A mai încercat de două ori. Ultima oară a fost admis. Respingerea lui era motivată de mari defecte în vorbire, bătăit, scund și cu tendințe de îngrășare. Dar el insista să fie ofițer chiar dacă simțea că nu avea chemare pentru o asemenea profesie căci spiritul său de independență era însoțit permanent și susținut de tendințe de a fi rebel.

După doi ani de școală militară a obținut gradul de sublocotenent. Șefii lui vor constata că datorită defectiunilor de vorbire nu putea comanda militari în timpul instrucției. Dar se rezolvase marea problemă ca familia lui de nobili să aibă un ofițer. Câțiva ani mai târziu și-a dat demisia și a devenit corespondent al mai multor ziare importante și chiar corepondent de război în primul război mondial.

În același timp când își desfășura activitatea de ziarist era angajat în activități politice. Nobilimea l-a susținut și a fost ales ca membru al Parlamentului britanic. A făcut parte din mai multe guverne. A ajuns și prim-ministru. S-a găsit în această funcție pe întreaga perioadă a celui de-al doilea război mondial.

Avea talent pentru scrierea de cărți cu diferite tematici. În viața lui a scris 18 cărți.

A spijinit inițiativa lui Roosevelt pentru ca ei, cei trei importanți conducători de imperii să se întâlnească pentru ca să discute soarta lumii după terminarea războiului. Atitudinea evidenția necesitatea ca imperiul britanic să se poată menține în structura în care se afla, atunci, în 1943.

Spiritul de libertate în toate țările lumii, mai ales ale celor aflate în sistemul de organizare al Angliei, se manifesta puternic și părea că nu mai putea fi ținut sub control.

Încă din tinerețe fuma trabucuri unul după altul. Devenise dependent. Pălăria și trabucul îl vor însoți toată viața. O asemenea apariție i-a plăcut.

Prin măsurile ce le lua ca prim-ministru a fost apreciat în societatea engleză fiind un politician important. Ajungea și președinte dacă nu exista instituția regală.

A trăit până la 24.01.1965 când avea 91 ani. Moartea s-a produs în urma unui accident vascular.

FRANKLIN DELANO ROOSEVELT

A fost născut la 30.01.1882 într-o familie de oameni bogați fiind singurul copil al părinților săi. După absolvirea liceului a devenit agent imobiliar și de comerț. Un bărbat înalt, plăcut ca aspect și cu multă grijă pentru ca să prezinte importanță personală.

Când avea 28 de ani, în 1910, a intrat în activitățile politice și pe parcursul anilor, a fost în diverse funcții ale Partidului Democrat.